

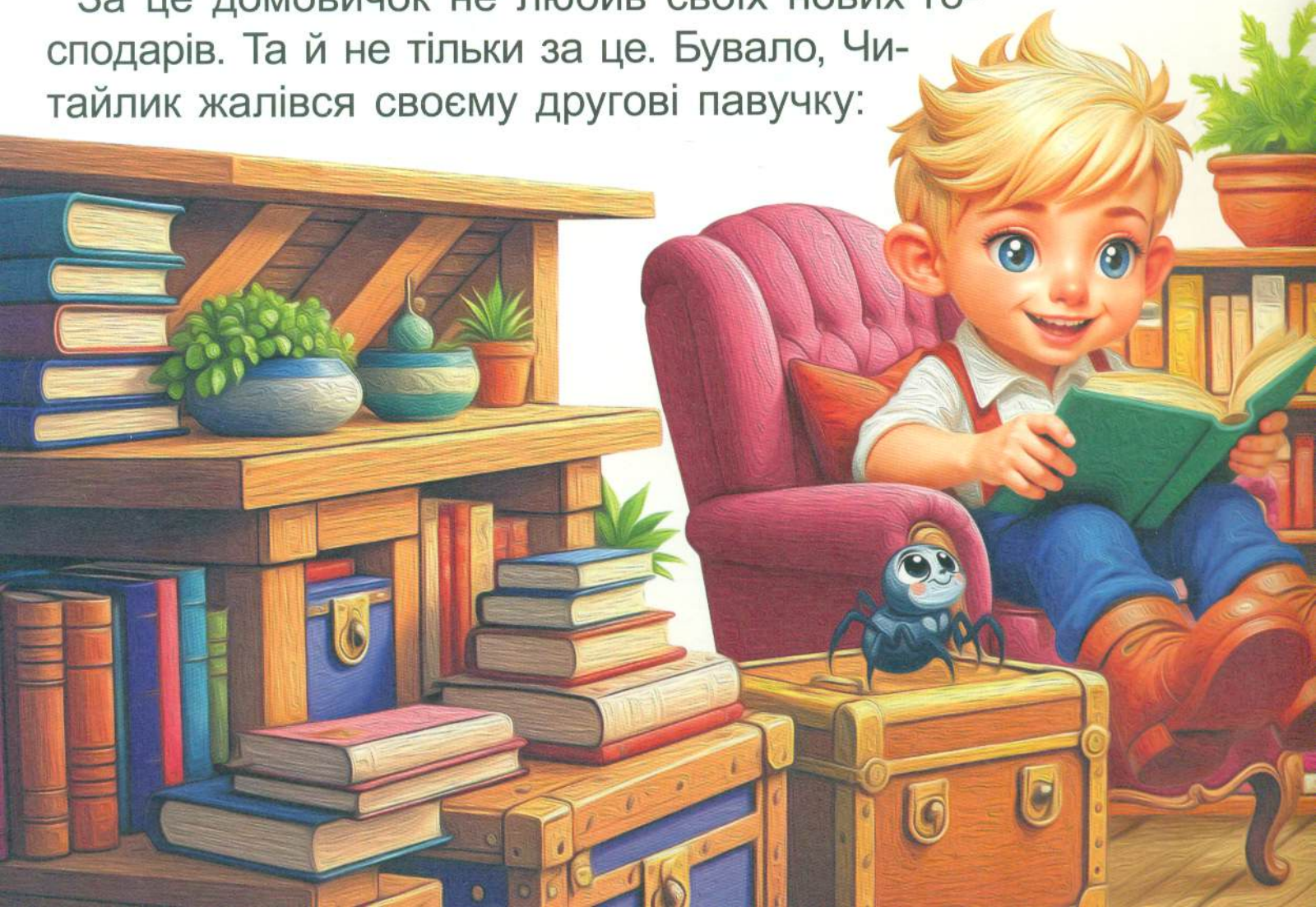
Домовичок і павучок покидають своє обійстя

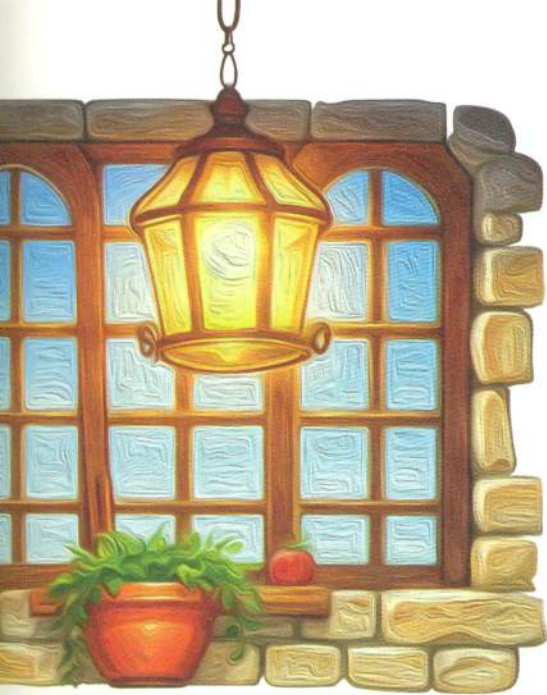
На горищі дерев'яного будинку, який стояв поблизу густого лісу, жив та поживав собі домовичок на ім'я Читайлик. Читайликом його прозвали за те, що він страх як любив читати книжки, які від старих господарів на горищі залишилися. Особливо він любив читати казки і оповідки про подорожі. А ще – переповідає їм своєму другові павучку Чоку, який теж мешкав на горищі.

Новим господарям будинку, чоловіку і його дружині, до книжкового розмаїття у них на горищі було байдуже, тому що вони зовсім не любили читати і не цікавилися книжками.

– Книжки – дурниця, – говорили вони сусідам. – Дарма на них лише гроші витратити. От зима прийде – у пічці якраз їм і місця.

За це домовичок не любив своїх нових господарів. Та й не тільки за це. Бувало, Читайлик жалівся своєму другові павучку:

– Що за ледачі нечупари – домівку нашу зовсім запустили! Старі господарі ліпші набагато були, – тут він зітхнув: – Шкода, що зовсім немічні стали і їх діти в місто забрали доглядати. А ці нові – якийсь жах: гори немитого посуду на кухні, скрізь сміття, павутиння і мухи на вікнах. Бр-р-р! Ну хіба таке

нормальному домовичку сподобається?

Павучок не вмів розмовляти, тому навічав не тільки ствердно кліпав своїми шістьма очима, розташованими в два ряди.

– І як тільки я не намагався їх переконати, – продовжував Читайлик. –

У горішку горох у чоботи насипав, щоб стрибав зайцем по хаті, дружики клубки з нитками переплутував,

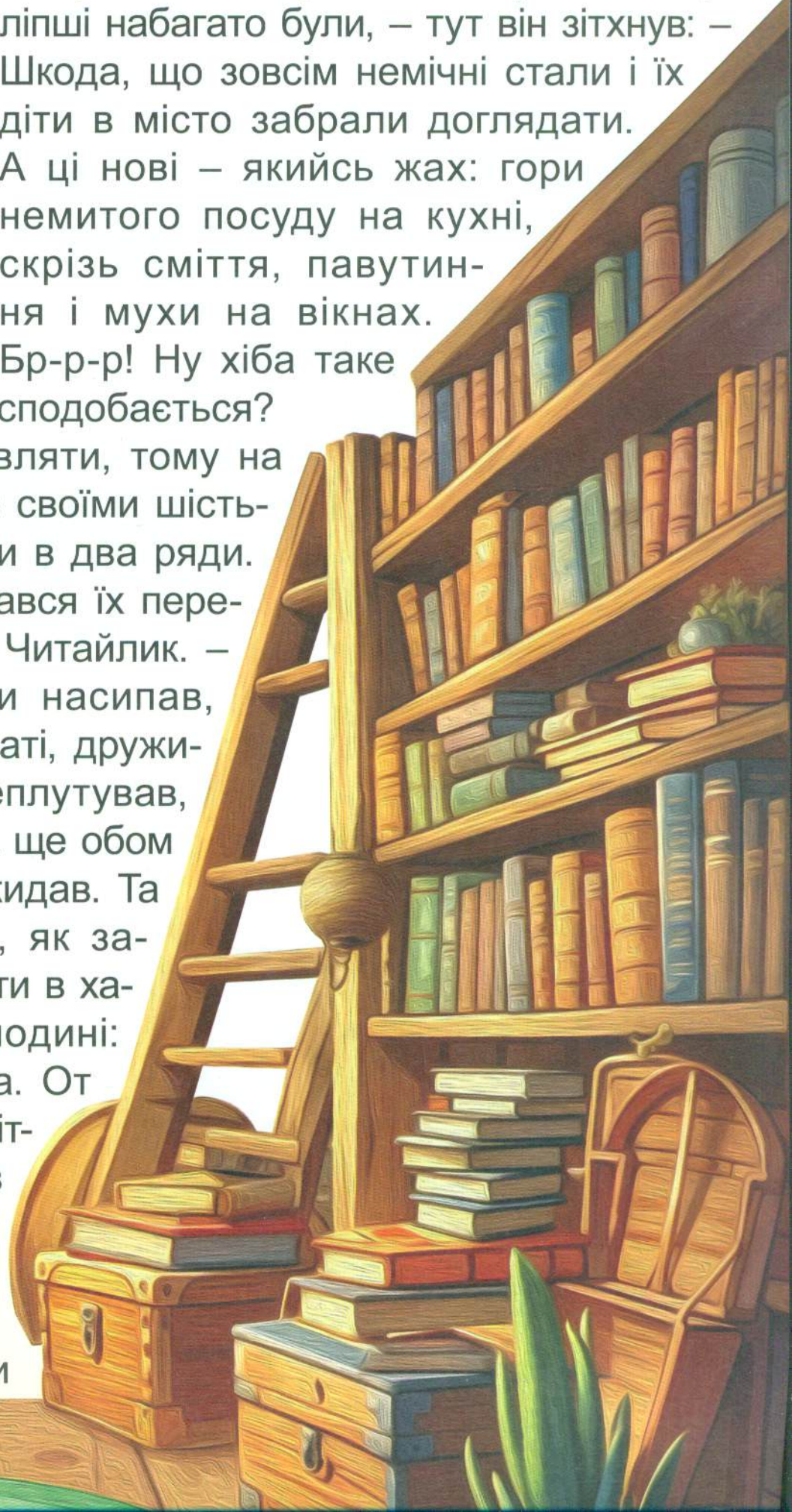
щоб розмотувала довго. А ще обом чашкам чай замість цукру сіль кидав. Та все дарма.

Почув лише, як зашепотіли, що лад навести в хату, господар сказав господині:

«Де все витівки домовика. От як тільки його як упіймаю, то в клітку посадовлю, щоб не був надто розумним».

Набридло Читайлику жити в занедбаному будинку, і вирішив він піти

Набридло Читайлику жити в занедбаному будинку, і вирішив він піти

по білому світу інше житло собі шукати. Удосвіта прокинувшись, поклав до своєї полотняної торби сухарика, дрібку солі й улуплену книжку казок. Озирнувся, щоб із павучком попрощатися. Павучок Чок блим – а той вже у торбу лізе – мовляв, і я з тобою в мандрівку!

– Оце так номер! – вигукнув Читайлик, а проте зрадів, що сам у подорож йде: – Ну, раз хочеш зі мною, то сиди тихо!

Потім домовичок обережно зліз по драбині з горища і, щоб не здійняти зайвого шуму, тихенько прочинив вхідні двері помешкання. Господарі, як завжди, хропли на нетопленій печі. Раптом вони ніколи не вставали. Домовичок навшпиньки підійшов до пічки, подумав хвильку і намалював на її облупленому боці шматочком вуглини двох брудних свиней. З полотняної торбики, задоволено посміхаючись, визирнув павучок Чок.

– Тобі сподобалось? – запитав пошепки Читайлик і, задоволений своєю витівкою, вийшов надвір.

У дворі на паркані сиділа сорока і уважно дивилась на нього.

– Куди зібрався, юначе? – заскрекотіла вона голосно.

– Куди подалі від цього будинку. З такими господарями... – відповів Читайлик. – Може, знайду собі деінде

нове житло.

– Ну, тоді ти зустрінься з тим, кого треба! – прошепотіла сорока.

рекотіла сорока. –
раз моїм сороченя-
м будеш забавкою.
в домовиком, а ста-
ш... гніздовиком.

вона хутко підхо-
ла дзьобом Читай-
ка за комір сороч-
і злетіла в небо
напрямок лісу.

– Пусти, кому ка-
! – закричав, бов-
ючись, як ганчірка
вітрі, домовичок. –
егайно спусти мене на
млю, а то гірше буде!

З його полотняної торби

глядав павучок. З переляку він пі-

гнув усі свої вісім ніжок, перетворюючись на

величку чорненьку кульку. Та сорока зовсім

не зважала на зойки домовичка і продовжувала летіти.

– Так, так..., – розмірковував подумки Читайлик. – Думай, го-
ова, думай – капелюха куплю... Зараз головне – заспокоїтися.

вичайно, не хочеться бути цяцькою в сорочому гнізді. Та і не-
домо, яка там доля ще спіткає Чока, – домовичок подивився

на павучка. – Якраз на вечерю пташеняткам. Ні, такому не бу-
ти! – домовичок відігнав сумні думки.

Тут він раптово згадав, як читав в одній книзі, що сороки над-
вичайно люблять все блискуче. Читайлик підніс долоню до
очей, наче видивляється на щось унизу, і голосно крикнув:

– Йой! Дивись, перната, хтось там унизу на галявині роз-
сипав велику купу срібних монет!

– Де-е-е?! – заскрекотіла сорока, розтупивши дзьоба

